

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 301

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 16 aprilie 2026

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
ACTE ALE SENATULUI			
68.		investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene	6–8
— Hotărâre referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a Fondului temporar pentru decarbonizare — COM (2025) 990 final	2	Decizia nr. 665 din 25 noiembrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 55/2021 privind modificarea și completarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	9–12
69.		Decizia nr. 707 din 9 decembrie 2025 asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. II alin. (7) din Legea nr. 152/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	12–15
— Hotărâre referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor — Simplificare pentru o competitivitate durabilă — COM (2025) 980 final	3		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 417 din 14 octombrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) teza întâi din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin art. III pct. 3 din Legea nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.....	4–6		
Decizia nr. 471 din 16 octombrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2017 pentru modificarea și completarea unor acte normative și ale art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul			

ACTE ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRÂRE****referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a Fondului temporar pentru decarbonizare — COM (2025) 990 final**

În temeiul dispozițiilor art. 67 și ale art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului suplimentar al Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/157 din 7.04.2026,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României constată că propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a Fondului temporar pentru decarbonizare — COM (2025) 990 final respectă principiul subsidiarității și parțial principiul proporționalității.

Art. 2. — Senatul României:

1. consideră că:

a) instituirea unui instrument financiar dedicat sprijinirii proceselor de decarbonizare industrială reprezintă o oportunitate relevantă, în special pentru sectoarele cu intensitate ridicată a emisiilor de gaze cu efect de seră, contribuind la promovarea investițiilor în tehnologii curate și la stimularea adoptării soluțiilor inovatoare la nivelul industriei europene;

b) este oportună ajustarea calendarului de implementare prevăzut în propunerea de regulament, în sensul devansării începerii aplicării mecanismului de sprijin începând cu anul 2027 și al extinderii perioadei de aplicare până în anul 2030, în vederea asigurării unei tranziții graduale și eficiente pentru operatorii expuși riscului de relocare a emisiilor de carbon;

2. apreciază:

a) instituirea unui mecanism dedicat finanțării investițiilor în tehnologii cu emisii reduse de carbon;

b) promovarea proiectelor strategice în domenii precum hidrogenul curat, captarea, utilizarea și stocarea carbonului, precum și electrificarea proceselor industriale;

c) flexibilitatea mecanismelor de finanțare, care permite adaptarea la specificul economic și industrial al statelor membre;

d) contribuția la întărirea autonomiei strategice a Uniunii Europene în sectoare industriale critice;

3. susține:

a) includerea în anexă a cimentului (CN 2523) și a unor produse din sectorul aluminiului (CN 7601, 7604, 7605, 7606). De asemenea, a solicitat o procedură simplificată și rapidă pentru opt-in și un calendar clar și predictibil pentru actele delegate;

b) cerințele de decarbonizare din art. 7 trebuie să fie pe deplin aliniate cu standardele ETS existente (MRV și ALC),

pentru evitarea fragmentării instituționale și a raportării duble inutile pentru industrie;

c) modificarea art. 4 pentru a asigura o distribuție geografică echitabilă, sprijin prioritar pentru regiunile de frontieră afectate și evitarea concentrării fondurilor într-un număr redus de state membre;

d) furnizarea unei liste tehnice detaliate a elementelor suplimentare cerute în rapoartele de producție (art. 8) și consultarea directă și continuă cu operatorii afectați;

e) recunoașterea și recompensarea investițiilor timpurii în decarbonizare, precum și stabilirea unei date clare de eligibilitate a costurilor (art. 11) pentru securitate juridică și devansarea plăților din 2029 în 2028, pentru a evita problemele de lichiditate și riscurile pentru competitivitate;

f) propunerile sectoriale privind CBAM nu trebuie să influențeze negocierile MFF. Structura financiară și administrativă a fondului este complexă și împovărătoare pentru statele membre, costurile administrative fiind suportate de acestea, dar acoperite financiar doar de Comisia Europeană. În plus, fluxul financiar în mai multe etape este considerat ineficient;

4. atrage atenția asupra următoarelor aspecte:

a) necesitatea definirii unor criterii clare, transparente și nediscriminatorii de eligibilitate și selecție a proiectelor;

b) asigurarea unui acces echitabil la finanțare pentru toate statele membre, inclusiv pentru cele cu capacitate administrativă limitată;

c) evitarea concentrării resurselor în statele membre cu capacitate financiară superioară;

d) corelarea cu alte instrumente de finanțare (ex. Fondul de modernizare, Fondul pentru inovare etc.), în scopul prevenirii suprapunerilor și maximizării impactului;

e) simplificarea procedurilor administrative și reducerea sarcinii birocratice pentru beneficiari.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar opinia cuprinsă în această hotărâre se transmite instituțiilor europene.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 14 aprilie 2026, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA ABRUDEAN

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

**referitoare la Comunicarea Comisiei
către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic
și Social European și Comitetul Regiunilor — Simplificare
pentru o competitivitate durabilă — COM (2025) 980 final**

În temeiul dispozițiilor art. 67 și ale art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 1 privind rolul parlamentelor naționale în Uniunea Europeană, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/156 din 7.04.2026,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — **Senatul României:**

1. consideră că:

a) documentul reprezintă un semnal de pragmatism economic, fiind un răspuns la îngrijorările privind pierderea competitivității Europei în raport cu economii globale precum SUA și China;

b) recunoașterea complexității excesive a reglementărilor de mediu evidențiază necesitatea recalibrării cadrului normativ european, în condițiile în care raportările consumă resurse ce ar trebui direcționate către inovare;

c) reducerea sarcinilor administrative este esențială pentru eliberarea resurselor companiilor și stimularea investițiilor în inovare și dezvoltare;

d) documentul marchează o schimbare de abordare de la o legislație complexă și prescriptivă la un cadru orientat spre facilitarea implementării și creșterea eficienței economice;

e) succesul pachetului depinde de capacitatea acestuia de a reduce efectiv birocrăția, astfel încât industria europeană să rămână competitivă în contextul tranziției verzi;

2. apreciază că:

a) simplificarea procedurilor de autorizare și accelerarea evaluărilor de mediu pot reduce semnificativ durata implementării proiectelor industriale și pot încuraja investițiile;

b) facilitarea accesului la materii prime critice contribuie la reducerea dependenței de furnizori externi și la consolidarea autonomiei strategice a Uniunii Europene;

c) promovarea digitalizării și integrarea tehnologiilor precum inteligența artificială și cloudul pot contribui la eficientizarea proceselor industriale și la simplificarea conformării;

d) măsurile de simplificare propuse pot sprijini dezvoltarea economiei circulare și reutilizarea resurselor, contribuind la creșterea sustenabilității economice;

e) implementarea pachetului poate genera beneficii concrete pentru companii, în special pentru IMM-uri, precum și pentru autoritățile publice;

f) reducerea birocrăției și simplificarea legislației pot contribui la creșterea competitivității economiei europene și la facilitarea tranziției către o economie durabilă și rezilientă.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 14 aprilie 2026, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA ABRUDEAN

București, 14 aprilie 2026.
Nr. 69.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 417

din 14 octombrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) teza întâi din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin art. III pct. 3 din Legea nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Laurențiu Sorescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. III pct. 3 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Adam Octavian în Dosarul nr. 10.689/299/2016 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 356D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată, în esență, că dacă hotărârea judecătorească nu era supusă recursului la momentul pronunțării, iar în cauză nu a fost ridicată excepția de neconstituționalitate care să vizeze acest aspect, atunci nu se aplică decizia de admitere a acesteia, întrucât raportul juridic este epuizat. Este irelevant momentul comunicării hotărârii judecătorești pronunțate în apel, interpretarea autorului excepției de neconstituționalitate din prezenta cauză atrăgând aplicarea retroactivă a Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, cu încălcarea prevederilor art. 147 alin. (4) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin încheierea din 17 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 10.689/299/2016, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III pct. 3 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.** Excepția a fost invocată de Adam Octavian într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei decizii pronunțate în apel prin care a fost schimbată în parte sentința apelată în sensul respingerii acțiunii formulate ca urmare a constatării prescrierii dreptului material la acțiune.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece exclud atacarea cu recurs a deciziilor pronunțate anterior datei de 19 iulie 2017, când a fost publicată Decizia Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, și pentru care nu a fost epuizat termenul prevăzut de art. 485 din Codul de procedură civilă.

6. Faptul că dispozițiile legale criticate exclud posibilitatea atacării cu recurs a deciziilor pronunțate în apel anterior datei de 19 iulie 2017, dar pentru care termenul de declarare a căii extraordinare de atac a recursului nu era expirat, este de natură să înfrângă egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea dreptului fundamental de acces liber la justiție, în componenta sa referitoare la dreptul la un proces echitabil.

7. Astfel, se creează situații diferite, arbitrare și discriminatorii sub aspectul dreptului de a formula recurs împotriva deciziilor pronunțate în apel, între persoanele în privința cărora au fost pronunțate hotărâri judecătorești în apel ulterior publicării Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017 și cele în privința cărora hotărârile în apel au fost pronunțate anterior publicării deciziei menționate, întrucât, spre deosebire de cele dintâi, acestea din urmă, deși se aflau în termenul de declarare a recursului la data publicării acestei decizii, nu beneficiază de calea extraordinară de atac a recursului. Așadar, dispozițiile legale criticate exclud posibilitatea atacării cu recurs a deciziilor pronunțate în apel anterior datei de 19 iulie 2017, decizii pentru care termenul de declarare a recursului nu era împlinit.

8. Prin urmare, persoanele cărora la data de 19 iulie 2017 nu li se comunicase hotărârea pronunțată în apel sunt în situația de a le fi respinse cererile de recurs, ca inadmisibile, deși, la data comunicării, calea de atac a recursului era admisibilă.

9. **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl reprezintă art. III pct. 3 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 310/2018. Având în vedere că dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta (art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010), Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. XVIII alin. (2) teza întâi din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013, astfel cum au fost modificate prin art. III pct. 3 din Legea nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1074 din 18 decembrie 2018, care au următorul cuprins: „*În procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate până la data de 19 iulie 2017 inclusiv, în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)-i) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv. În procesele pornite anterior datei de 20 iulie 2017 inclusiv și nesoluționate prin hotărâre pronunțată până la data de 19 iulie 2017 inclusiv, precum și în procesele pornite începând cu data de 20 iulie 2017 și până la data de 31 decembrie 2018 inclusiv, nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)-i) din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, precum și în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare. De asemenea, în aceste procese nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.*”

14. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, în art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, în art. 21 alin. (1)-(3) privind accesul liber la justiție, astfel cum se interpretează potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție și prin prisma art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și în art. 124 alin. (1) privind înfăptuirea justiției.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, fiind pronunțată, în acest sens, Decizia nr. 562 din 31 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 18 iunie 2024, prin care excepția de neconstituționalitate formulată a fost respinsă, ca neîntemeiată.

16. Prin decizia anterior menționată, Curtea a reținut, în esență, că în procesele începute înainte de data publicării deciziei de admitere, în care nu a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la momentul publicării deciziei de admitere și în care momentul pronunțării hotărârii judecătorești de către instanța de apel era anterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, nu exista calea de atac

a recursului în configurația stabilită ca urmare a constatării neconstituționalității pragului valoric al cererilor evaluabile în bani, reglementat în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013. Or, acest aspect, coroborat cu faptul că părțile din astfel de cauze nici nu au invocat excepția de neconstituționalitate a prevederii legale constatate ulterior ca fiind neconstituțională, conduce la concluzia că astfel de cauze reprezintă veritabile *facta praeterita*, față de care decizia de admitere (Decizia nr. 369 din 30 mai 2017) nu este aplicabilă. Aceasta deoarece, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale, indiferent de data începerii procesului, hotărârile sunt supuse căilor de atac existente la momentul pronunțării lor, această din urmă teză fiind singura de ordin constituțional.

17. Astfel, dacă hotărârea judecătorească nu era supusă recursului la momentul pronunțării și în cauză nici nu a fost invocată excepția de neconstituționalitate care privea acest aspect, nu mai poate fi solicitată aplicarea deciziei de admitere a respectivei prevederi legale, fiind vorba despre un raport juridic epuizat. Cu alte cuvinte, fiind depășit momentul pronunțării hotărârii judecătorești, aceasta reprezintă o *facta praeterita* în raport cu decizia de admitere pronunțată de Curtea Constituțională, astfel încât această decizie nu poate fi aplicată retroactiv. Prin urmare, părțile din astfel de cauze se află într-o situație juridică diferită de cea a părților care au invocat excepția de neconstituționalitate ulterior admisă prin Decizia nr. 369 din 30 mai 2017, în procese începute înainte de data publicării deciziei, astfel încât, din această perspectivă, nu poate fi reținută încălcarea principiului constituțional al egalității în drepturi.

18. În acest sens, în legătură cu aplicabilitatea deciziei de admitere și în alte cauze decât cea în care a fost invocată, Curtea a statuat că o decizie de admitere a excepției de neconstituționalitate se aplică și în cauzele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data publicării, altele decât cea în care a fost pronunțată decizia Curții Constituționale, soluționate definitiv prin hotărâre judecătorească, ipoteză ultimă în care decizia de admitere constituie motiv de revizuire. Totodată, o decizie prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate profită atât autorilor acesteia, cât și autorilor aceleiași excepții invocate anterior publicării deciziei, dar în alte cauze, soluționate definitiv.

19. Prin urmare, cu referire la invocarea încălcării principiului constituțional privind accesul liber la justiție, față de împrejurarea că, în situația adusă în discuție, nu există deschisă calea de atac a recursului, Curtea a reținut că aceasta reprezintă o consecință a legii aplicabile în cauză, conform principiului *tempus regit actum*, în configurația dată aplicării dispozițiilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, prin Decizia nr. 369 din 30 mai 2017.

20. De altfel, cu privire la critica referitoare la principiul egalității și la o pretinsă discriminare prin prisma unor situații create ca urmare a dinamicii legislative în materie, coroborată cu anumite evenimente apărute pe parcursul activității legii, cum ar fi controlul de constituționalitate exercitat asupra actelor normative, concretizat în decizii de admitere, Curtea a constatat că situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice fără privilegii și discriminări.

21. Curtea a mai reținut că incidența normelor legale la o speță anume ține de interpretarea, respectiv de aplicarea legii, care acoperă identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, iar instanța judecătorească este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide cu privire la aceste aspecte. De altfel, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la competența

exclusivă a instanțelor judecătorești de a soluționa probleme care țin de interpretarea și/sau aplicarea legii, acestea fiind cele care judecă fondul cauzei și care cunosc stadiul procesual al litigiului și calitatea procesuală a părților, în funcție de care aplică procedurile civile incidente în materie, și, eventual, a instanțelor

de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să conducă la schimbarea jurisprudenței, cele reținute în deciziile menționate își păstrează aplicabilitatea și în prezenta cauză.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adam Octavian în Dosarul nr. 10.689/299/2016 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. XVIII alin. (2) teza întâi din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin art. III pct. 3 din Legea nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 octombrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,

Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 471

din 16 octombrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2017 pentru modificarea și completarea unor acte normative și ale art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2017 pentru modificarea și completarea unor acte normative și ale art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative

și prorogarea unor termene. Excepția a fost ridicată de Lucreția Miu în Dosarul nr. 5.044/109/2019 al Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.626D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției, având în vedere jurisprudența Curții, respectiv Decizia nr. 425 din 29 septembrie 2022.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 26 octombrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 5.044/109/2019, **Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2017 pentru modificarea și completarea unor acte normative și ale art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene. Excepția a fost ridicată de Lucreția Miu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de recalculare a pensiei.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia arată că prevederile criticate afectează, în sensul pe care această noțiune îl are în contextul art. 115 alin. (6) din Constituție, dreptul de proprietate și dreptul la pensie, fiind astfel contrare acestor dispoziții constituționale.

6. Se încalcă și prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, deoarece împrejurările invocate în preambulele celor două ordonanțe de urgență ale Guvernului nu reprezintă situații extraordinare. Reglementarea măsurilor criticate nu era sub presiunea unui termen pentru adoptarea în regim de urgență; dimpotrivă, adoptarea acestor măsuri într-un timp atât de scurt și cu aplicabilitate imediată a făcut imposibilă realizarea și calcularea impactului real din punct de vedere economic în ceea ce îi privește pe pensionari. În aceste condiții, folosirea ordonanțelor de urgență în condiții normale, fără caracter excepțional, așa cum impune art. 115 alin. (4) din Constituție, este abuzivă, având efecte și asupra calității normelor adoptate, în condițiile în care Guvernul legiferează în condiții mult mai rapide și urmând proceduri mai puțin laborioase decât Parlamentul, menite să asigure o calitate cât mai mare a substanței deciziei legislative.

7. În final, autoarea excepției citează o serie de considerente din jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, deciziile nr. 1.237 din 6 octombrie 2010 și nr. 42 din 22 ianuarie 2014, referitoare la calificarea pensiei ca *bun* care intră, deci, sub protecția dreptului de proprietate sau la condițiile pe care trebuie să le respecte Guvernul atunci când adoptă ordonanțe de urgență.

8. **Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă** apreciază că excepția este neîntemeiată.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2017 pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 902 din 16 noiembrie 2017, și ale art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1116 din 29 decembrie 2018, care au următorul cuprins:

— Art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2017: „*Începând cu data de 1 iulie 2018, prin derogare de la prevederile art. 102 alin. (2) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, valoarea punctului de pensie se majorează cu 10% și este de 1.100 lei.*”;

— Art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018: „*Prin derogare de la prevederile art. 102 alin. (2) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, începând cu data de 1 ianuarie 2019, valoarea punctului de pensie se menține la 1.100 lei și, începând cu 1 septembrie 2019, valoarea punctului de pensie se majorează cu 15% și este de 1.265 lei.*”

13. Autoarea excepției arată că aceste texte sunt contrare prevederilor constituționale cuprinse în art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 47 privind dreptul la pensie și art. 115 privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate din perspectiva art. 115 alin. (4) din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 425 din 29 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1204 din 15 decembrie 2022, paragrafele 22-25, Curtea a constatat că motivele invocate de Guvern în cuprinsul preambulului ordonanței de urgență demonstrează existența unei stări de fapt obiective, independentă de voința Guvernului, care poate fi încadrată în conceptul constituțional de *situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată*, prevăzut în art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală și definit în jurisprudența Curții Constituționale. Totodată, ținând cont de preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2018 în care se precizează că „neadoptarea în regim de urgență a măsurilor fiscal-bugetare propuse ar genera un impact suplimentar asupra deficitului bugetului general consolidat, afectând în mod semnificativ sustenabilitatea finanțelor publice”, Curtea a constatat și caracterul urgent al adoptării măsurilor, acestea fiind necesare la fundamentarea strategiei fiscal-bugetare pe perioada 2019-2021, a bugetului de stat și a bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2019.

15. În mod similar, Curtea, prin Decizia nr. 341 din 11 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1247 din 17 decembrie 2020, paragraful 28, s-a raportat la următorul considerent din preambule: „*luând în considerare reglementările din Legea nr. 263/2010 [...] potrivit cărora majorările anuale ale valorii punctului de pensie prevăzute de lege reprezintă praguri minime, urmând ca valori superioare ale punctului de pensie să poată fi stabilite prin legea anuală a bugetului asigurărilor sociale de stat*”. Ținând seama de acest aspect, precum și de faptul că, în ceea ce privește formularea politicilor bugetare, Guvernul este, prin atribuțiile constituționale și toate caracteristicile instituționale pe care le posedă, cel mai bine situat pentru a orienta și a defini politica bugetară a statului, Curtea Constituțională va ține seama de aprecierea Guvernului cu privire la caracterul extraordinar al situației care l-a determinat să adopte Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 82/2017, precum și de aprecierea că reglementarea acestei situații nu mai putea fi amânată.

16. Cu referire la invocarea art. 115 alin. (6) din Constituție, coroborat cu prevederile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la protecția dreptului de proprietate privată și a dreptului la pensie, în prezenta cauză, se observă că aceste prevederi au mai fost invocate în cauza soluționată prin Decizia nr. 203 din 7 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 780 din 5 august 2022, când, în mod similar, a fost criticată o măsură de reglementare a punctului de pensie, prin ordonanță de urgență, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 135/2020 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2020, modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 751 din 18 august 2020. În paragrafele 19-21 ale acestei decizii, Curtea a reținut că, în esență, critica avea în vedere faptul că, drept efect al dispozițiilor legale supuse controlului, quantumul pensiei nu a mai crescut conform celor statuate prin art. 86 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 127/2019 privind sistemul public de pensii, ci într-un quantum mai mic. Potrivit art. 47 din Constituție, cetățenii au dreptul la pensie și la alte forme de asigurări sociale și măsuri de protecție socială, în condițiile stabilite de lege. Astfel, legiuitorul are libertatea să stabilească drepturile de asigurări sociale convenite, condițiile și criteriile de acordare a acestora, modul de calcul și quantumul lor valoric, în raport cu posibilitățile create prin resursele financiare disponibile, și să le modifice în concordanță cu schimbările ce se produc în resursele economico-financiare. De asemenea, în jurisprudența sa, de exemplu, Decizia nr. 230 din 29 aprilie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 6 februarie 2026, paragraful 21, sau Decizia nr. 1.140 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, instanța de contencios constituțional a reținut că valoarea punctului de pensie, limita maximă a quantumului pensiei, condițiile de recalculare și de recorelare a pensiilor anterior stabilite, ca și

indexarea acestora nu se pot face decât în raport cu resursele fondurilor de asigurări sociale disponibile.

17. Curtea a reamintit că este la libera apreciere a statului să decidă cu privire la aplicarea oricărui regim de securitate socială sau să aleagă tipul sau quantumul beneficiilor pe care le acordă în oricare dintre aceste regimuri. În același sens, prin Decizia din 7 februarie 2012, pronunțată în Cauza *Frimu și alții împotriva României*, paragraful 41, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că statele dispun de o marjă largă de apreciere în reglementarea politicii lor sociale. Astfel, dată fiind cunoașterea directă a propriei societăți și a nevoilor sale, autoritățile naționale sunt, în principiu, cele mai în măsură să aleagă mijloacele cele mai adecvate în atingerea scopului privind stabilirea unui echilibru între cheltuielile și veniturile publice. Având în vedere însă că normele legale criticate nu au ca efect o reducere a quantumului pensiei, ci o creștere mai mică decât cea reglementată prin art. 86 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 127/2019, Curtea a constatat că dispozițiile art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 135/2020 se încadrează în limitele constituționale referitoare la respectarea dreptului la pensie și garantarea dreptului de proprietate privată.

18. Deși autoarea prezentei excepții nu formulează explicit și critici de neconstituționalitate intrinsecă, acestea pot fi, însă, cu ușurință decelate din motivarea excepției. Astfel, autoarea sugerează că textele art. 44 și 47 din Constituție sunt încălcate de măsurile criticate nu doar coroborate cu art. 115 alin. (6) din Constituție, ci și în mod independent. Și criticile intrinseci sunt neîntemeiate, ținând seama de bogata jurisprudență a Curții, de exemplu, Decizia nr. 220 din 20 aprilie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 16 iunie 2023, paragraful 17, sau Decizia nr. 203 din 7 aprilie 2022, precitată, paragraful 19, prin care a statuat că atât dreptul la pensie, cât și dreptul de proprietate privată nu sunt absolute.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile mai sus menționate își păstrează în mod corespunzător valabilitatea și în prezenta cauză.

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Lucreția Miu în Dosarul nr. 5.044/109/2019 al Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2017 pentru modificarea și completarea unor acte normative și ale art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 octombrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 665

din 25 noiembrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 55/2021 privind modificarea și completarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciocină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Andrei Grigoraș	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Farkas Janos în Dosarul nr. 2.186/112/2014 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.966D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Se susține că prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție nu sunt incidente în cauză, întrucât norma supusă controlului constituțional are natura unei reglementări de drept substanțial. Totodată, se invocă Decizia nr. 459 din 25 iunie 2020, reținându-se, sub aspectul dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4)-(5) și ale art. 11 și 20, că dreptul organului fiscal de a stabili baza de impozitare și creanța fiscală nu se confundă cu obligația contribuabilului de a furniza informațiile necesare determinării situației fiscale de fapt. Cu privire la sintagma „rea-credință” se arată că aceasta a constituit deja obiect al analizei instanței de contencios constituțional, fiind indicată în acest sens Decizia nr. 358 din 16 iunie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 8 aprilie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 2.186/112/2014, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**. Excepția a fost ridicată de Farkas Janos într-o cauză penală având ca obiect stabilirea vinovăției autorului excepției sub aspectul comiterii infracțiunilor de complicitate la obținerea fără drept de rambursări de TVA, în formă continuată, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1969, raportat la art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, și tentativă la obținerea fără drept de

rambursări de TVA, prevăzută de art. 20 din Codul penal din 1969, raportat la art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că dispozițiile legale criticate contravin art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât nu respectă exigențele de claritate, precizie și previzibilitate ale legii, astfel încât o persoană să poată înțelege dacă acțiunea sau inacțiunea sa reprezintă o faptă prohibită și întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005. Se susține că legiuitorul a instituit o incriminare cu caracter general și că, din modalitatea de reglementare, nu rezultă într-un mod suficient de clar și de precis care este elementul material al infracțiunii. Totodată, se arată că din cuprinsul normei criticate nu se poate deduce dacă fapta constituie infracțiune doar în cazul săvârșirii cu intenție sau dacă este incriminată și ipoteza în care stabilirea cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, taxelor ori contribuțiilor, având ca rezultat obținerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate aceluiași buget, poate fi săvârșită și din culpă. Legat de acest aspect se arată că, potrivit art. 19 din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York la 31 octombrie 2003, fapta incriminată trebuie să fie săvârșită cu intenție calificată prin scop, iar nu cu intenție indirectă.

6. Totodată, autorul formulează critici sub aspectul clarității și previzibilității noțiunii „rea-credință” din cuprinsul normei de incriminare. Se apreciază că aceasta nu este adecvată pentru stabilirea conținutului constitutiv al unei infracțiuni, cu atât mai mult cu cât termenul nu este definit în Legea nr. 241/2005. De asemenea, autorul excepției susține că, reglementând art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, legiuitorul nu a respectat principiul *ultima ratio*, arătând că, potrivit normei de incriminare, orice acțiune sau inacțiune a persoanei care întrunește calitățile cerute pentru subiectul activ, indiferent de gravitatea faptei, poate intra în sfera de aplicare a infracțiunii. În continuare, se arată că noțiunea „rea-credință” din sintagma „stabilirea cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, taxelor sau contribuțiilor” din cuprinsul art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 nu descrie în mod concret conduita sancționată penal de legiuitor, aspect ce lasă la aprecierea altor autorități, într-o manieră subiectivă, stabilirea conținutului infracțiunii. În consecință, această modalitate de reglementare contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4), ale art. 61 alin. (1) și ale art. 73 alin. (3), din perspectiva reglementării prin lege organică a faptelor care constituie infracțiuni, precum și dispozițiilor art. 21 alin. (3) și ale art. 124 alin. (2), din perspectiva dreptului la un proces echitabil, desfășurat în cadrul unei justiții unice, imparțiale și egale.

7. În ceea ce privește fundamentarea criticilor de neconstituționalitate raportate la dispozițiile art. 23 alin. (12) din Constituție, astfel cum aceasta se interpretează potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție, și prin prisma exigențelor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale, autorul excepției susține, în esență, că prin modalitatea de reglementare a infracțiunii prevăzute de art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 conținutul acesteia este stabilit, în fapt, de procuror sau de organele judiciare, care, prin interpretarea subiectivă a noțiunii „rea-credință”, determină care dintre elementele materiale — acțiuni ori inacțiuni ale contribuabilului — se subsumează conținutului constitutiv al infracțiunii. În acest sens, se arată că este încălcat principiul legalității incriminării în materie penală.

8. Se reiterează că principiul *nullum crimen, nulla poena sine lege* obligă legiuitorul să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, fiind invocată, în acest sens, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, printre care Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, și Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei*, paragrafele 93, 94 și 99. De asemenea, se susține că se impune ca prin decizia pe care urmează să o pronunțe Curtea să precizeze dacă incriminarea infracțiunii prevăzute de art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 este de sine stătătoare sau dacă principiul incriminării impune ca aceasta să fie o infracțiune conexă celei prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. c) din aceeași lege.

9. **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că, prin Decizia nr. 456 din 24 iunie 2020, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (3), precum și a celor din art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, reținând că normele cuprinse în art. 8 alin. (1) sunt constituționale prin raportare la criteriile similare celor invocate în prezenta cauză. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate privind sintagma „rea-credință” se reiterează că aceasta a fost deja definită în jurisprudența Curții Constituționale, fiind invocată în acest sens Decizia nr. 459 din 25 iunie 2020. În esență, se arată că norma criticată sub aspectul constituționalității este suficient de clară și precisă pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în conformitate cu exigențele normei de incriminare a infracțiunii prevăzute de art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, care, la data invocării excepției, aveau următorul conținut: „*Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 ani la 10 ani și interzicerea unor drepturi stabilirea cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, taxelor sau contribuțiilor, având ca rezultat obținerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general consolidat.*”

14. Ulterior sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate, prevederile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 au fost modificate prin art. I pct. 1 din Legea nr. 55/2021 privind modificarea și completarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 1 aprilie 2021, având în prezent următorul cuprins: „*Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 ani la 10 ani și interzicerea unor drepturi sau cu amendă stabilirea cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, taxelor sau contribuțiilor, având ca rezultat obținerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general consolidat.*”

15. Având în vedere cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care s-a decis că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea reține ca obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate dispozițiile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, în forma anterioară modificării prin Legea nr. 55/2021 privind modificarea și completarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrul puterilor în stat, respectiv calitatea legii, ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (12) privind principiul legalității incriminării și a pedepsei, astfel cum acesta se interpretează, potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție, și prin prisma exigențelor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 61 alin. (1) referitoare la rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, ale art. 73 alin. (3) referitoare la stabilirea numai prin lege organică a infracțiunilor, ale art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, precum și ale art. 148 alin. (2) și (4) referitoare la aplicarea cu prioritate a prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene și a celorlalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu și garantarea aducerii la îndeplinire a acestora.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, Curtea reține că principala critică se referă la lipsa calității textului supus controlului constituțional, atât în ansamblul său, cât și prin prisma folosirii în textul normei de incriminare a noțiunii „rea-credință”.

18. Curtea reține că, prin Decizia nr. 1.359 din 27 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 859 din 10 decembrie 2009, și Decizia nr. 459 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 9 octombrie 2020, au fost analizate critici de neconstituționalitate similare celor formulate în prezenta cauză, sub aspectul clarității, preciziei și previzibilității normei de incriminare, iar excepția de neconstituționalitate a fost respinsă ca neîntemeiată. Astfel, procedând la verificarea constituționalității prin analiza conținutului textului infracțiunii prevăzute de art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, sub aspectul calității legii, Curtea a constatat că textul legal criticat este suficient de precis și de clar pentru a se observa cu ușurință că sancțiunea penală se aplică doar în condițiile în care organele competente stabilesc că sumele de bani dobândite de către contribuabil de

la bugetul de stat au fost rezultatul unei acțiuni de stabilire cu rea-credință a impozitelor, a taxelor sau a contribuțiilor de către acesta (a se vedea Decizia nr. 459 din 25 iunie 2020, precitată, paragraful 14).

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței citate, soluția și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

20. Având în vedere că în prezenta cauză, pe lângă cele analizate în deciziile anterior menționate, sunt formulate critici și cu privire la înțelesul noțiunii „rea-credință” din cuprinsul art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, Curtea, analizând motivele de neconstituționalitate invocate, constată că și acestea sunt neîntemeiate. În acest sens, Curtea reține că, prin jurisprudența sa, a statuat că sintagma „rea-credință” are un înțeles juridic consacrat, suficient pentru a permite destinatarilor normei să își conformeze conduita. Noțiunea „rea-credință” a mai format obiectul analizei instanței de contencios constituțional prin Decizia nr. 469 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 18 august 2017, și prin Decizia nr. 358 din 16 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 902 din 5 octombrie 2020. Astfel, s-a concluzionat că reaua-credință este o formă a vinovăției, expresia dolului, fraudei și culpei grave, având ca numitor comun viclenia, înșelăciunea și omisiunea vădit intenționată. Totodată, având în vedere aceste aspecte, Curtea a apreciat că reaua-credință poate fi calificată drept atitudinea unei persoane care săvârșește un fapt sau un act contrar legii ori celorlalte norme de conviețuire socială, pe deplin conștientă de caracterul ilicit al conduitei sale (a se vedea Decizia nr. 856 din 26 noiembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 199 din 1 martie 2021, paragraful 18). În continuare, Curtea reține că, tot prin Decizia nr. 856 din 26 noiembrie 2020, paragraful 19, a arătat că, deși sintagma „rea-credință” nu este definită în mod expres în legislația penală sau procesual penală, sensul acesteia poate fi dedus din semnificația uzuală a termenilor care o compun și din interpretarea normelor juridice constituționale și infraconstituționale care fac referire la buna-credință a persoanelor în săvârșirea anumitor fapte sau în desfășurarea anumitor activități. În consecință, critica autorului cu privire la faptul că noțiunea utilizată în Legea nr. 241/2005 nu este definită în cuprinsul acesteia nu poate reprezenta un motiv de neconstituționalitate. Prin urmare, Curtea reține că textul legal criticat, în cuprinsul căruia legiuitorul a utilizat sintagma „rea-credință”, nu aduce atingere principiilor constituționale prevăzute de art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție, ci, dimpotrivă, reprezintă o transpunere a dispozițiilor art. 57 din Constituție, care prevăd că cetățenii trebuie să își exercite drepturile cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.

21. Referitor la susținerea autorului excepției în sensul că, din textul legal criticat, nu reiese cu exactitate elementul material al infracțiunii, reprezentând o incriminare cu caracter general, Curtea reține că, din perspectiva standardelor de calitate a legii, s-a statuat că, având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută și că una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea la categorii generale, mai degrabă decât la liste exhaustive. Astfel, Curtea a arătat că numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, ale căror interpretare și aplicare depind de practică. În acest context s-a constatat că oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal, iar nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Totodată, Curtea a reținut că, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie

să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 717 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 23 martie 2016, paragrafele 30 și 31, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, și Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141).

22. În ceea ce privește critica referitoare la nerespectarea principiului *ultima ratio*, Curtea reține că soluția legislativă reglementată de legiuitor în cuprinsul textului analizat — incriminarea stabilirii cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, a taxelor sau a contribuțiilor, având ca rezultat obținerea fără drept a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general consolidat — constituie opțiunea legiuitorului, exprimată potrivit atribuției sale constituționale prevăzute la art. 61 alin. (1) din Constituție, în acord cu politica penală a statului. De altfel, prin Decizia nr. 1.359 din 27 octombrie 2009, precitată, Curtea a reținut că legiuitorul, prin incriminarea realizată în redactarea în vigoare la momentul sesizării, a dorit tocmai prevenirea și pedepsirea faptelor care au ca rezultat „obținerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general consolidat”, în alte situații legiuitorul putând alege aplicarea unei norme cu caracter contravențional. Curtea a reținut, în jurisprudența sa, că, în materie penală, principiul *ultima ratio* nu trebuie interpretat ca având semnificația că legea penală trebuie privită ca ultimă măsură aplicată din perspectivă cronologică, ci trebuie interpretat ca având semnificația că legea penală este singura în măsură să atingă scopul urmărit, alte măsuri de ordin civil, administrativ, fiind improprie în realizarea acestui deziderat (a se vedea Decizia nr. 283 din 17 mai 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 6 iunie 2023, paragraful 39).

23. Cu privire la dreptul la un proces echitabil — statuat prin dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 6 din Convenție —, Curtea observă că, potrivit jurisprudenței sale constante (de exemplu, Decizia nr. 788 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 8 martie 2018, paragraful 19, și Decizia nr. 113 din 25 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 14 mai 2020, paragraful 37), aplicarea cerințelor privind dreptul la un proces echitabil se impune numai în legătură cu procedura de desfășurare a procesului, iar nu și în ceea ce privește cadrul juridic sancționator al faptelor, adică în domeniul dreptului substanțial, întrucât din prevederile art. 21 alin. (2) și (3) din Constituție și ale art. 6 din Convenție, respectiv din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului nu se poate desprinde concluzia că aplicarea acestor cerințe ar trebui să excedeze necesității asigurării garanțiilor procesuale, spre a se intra în materii din câmpul dreptului substanțial.

24. Referitor la critica autorului excepției privind încadrarea juridică a infracțiunii prevăzute la art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, în sensul de a stabili dacă aceasta constituie o infracțiune de sine stătătoare sau una conexă infracțiunii de evaziune fiscală prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. c) din același act normativ, Curtea reține că, în realitate, aceasta echivalează cu o cerere adresată instanței constituționale de lămurire a modului de aplicare și interpretare a legii. Însă prin art. 126 alin. (3) din Constituție se atribuie Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nu Curții Constituționale, competența de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești. În

consecință, problema de drept invocată de autorul excepției de neconstituționalitate și dedusă spre soluționare Curții Constituționale — referitoare la stabilirea raportului dintre infracțiunea prevăzută de art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, pe de o parte, și infracțiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c) din aceeași lege — reprezintă, în realitate, o

chestiune de interpretare și aplicare a normelor de lege în cauza concretă, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale.

25. Totodată, Curtea constată că, deși autorul excepției de neconstituționalitate invocă și încălcarea art. 61 alin. (1), art. 73 alin. (3), art. 124 alin. (2) și art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, din analiza sesizării nu se poate desluși în mod rezonabil vreo critică de neconstituționalitate.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Farkas Janos în Dosarul nr. 2.186/112/2014 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția penală și constată că dispozițiile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 55/2021 privind modificarea și completarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 25 noiembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Andrei Grigoraș

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 707

din 9 decembrie 2025

asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. 11 alin. (7) din Legea nr. 152/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciocină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Claudia-Ilona Dascălu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. 11 alin. (7) din Legea nr. 152/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit

din fonduri publice, excepție ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” din București, în numele și pentru membrii săi Liviu Abalășei și alții, în Dosarul nr. 1.775/40/2019* al Tribunalului Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.357D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, considerând că autorul acesteia solicită interpretarea textelor legale de către Curtea Constituțională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința nr. 279 din 29 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.775/40/2019*, **Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. II alin. (7) din Legea nr. 152/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” din București, în numele și pentru membrii săi Liviu Abalășei și alții, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind recalcularea drepturilor salariale pentru funcționarii publici cu statut special.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă art. 41 alin. (2) din Constituție privind munca și protecția socială a muncii, în componenta privind dreptul la un salariu minim garantat, în măsura în care se interpretează că drepturile compensatorii tranzitorii introduse și încă menținute în salariul de funcție al polițiștilor ar fi devenit parte a cuantumului salariului de funcție și, deci, drept fundamental.

6. Astfel, se susține că sumele compensatorii tranzitorii din salariul de funcție nu pot fi luate în considerare la comparația salariului de funcție cu salariul minim garantat, întrucât nu au devenit niciodată parte a cuantumului salariului de funcție și drept fundamental, neputând fi valorificate la comparația cu salariul de bază minim garantat.

7. Sunt invocate deciziile Curții Constituționale nr. 108 din 14 februarie 2006, nr. 693 din 17 octombrie 2006 și nr. 667 din 9 noiembrie 2016 și se arată că există distincție între salariul de bază și elementele adiționale ale acestuia, printre care și sporurile, neputând fi acceptat, din perspectivă constituțională, ca un spor în sine să constituie atât o parte a indemnizației/salariului de bază, la care să se calculeze procentual alte sporuri prevăzute de lege, cât și un adaos salarial pentru compensarea

corespunzătoare a unor condiții de muncă în considerarea cărora este acordat.

8. De asemenea, este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 4 februarie 2020 și se susține că prin aceasta a fost constatată neconstituționalitatea interpretării date prin Decizia nr. 21 din 21 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, în sensul că fostul spor de doctorat, acordat după anul 2010 sub formă de sumă compensatorie tranzitorie, ar fi devenit parte a salariului de bază și drept fundamental.

9. Autorul excepției consideră că Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 4 februarie 2020, precitată, orientează și interpretarea ce trebuie făcută cu privire la toate fostele sporuri/sume compensatorii încă menținute în salariul de funcție al polițiștilor.

10. **Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 27 ianuarie 2010, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, ale art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2017, introdus prin art. I pct. 4 din Legea nr. 115/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 29 mai 2017, ale art. II alin. (7) din Legea nr. 152/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 27 iunie 2017, precum și ale art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din

fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017.

15. Curtea observă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 a fost abrogată prin art. 39 lit. x) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, iar Legea nr. 285/2010 a fost abrogată prin art. 44 alin. (1) pct. 30 din Legea-cadru nr. 153/2017. De asemenea, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, care a reglementat unele măsuri bugetare în anul 2017, a avut aplicabilitate limitată în timp. Însă, având în vedere cele reținute prin Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit cărora sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, și faptul că dispozițiile de lege criticate sunt incidente în cauzele în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, Curtea urmează să exercite controlul de constituționalitate asupra acestor dispoziții legale, care au următorul cuprins:

— Art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010: „În cazul în care drepturile salariale determinate în conformitate cu Legea-cadru nr. 330/2009 și cu prezenta ordonanță de urgență sunt mai mici decât cele stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului pentru funcția respectivă pentru luna decembrie 2009 se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Această sumă se include în salariul de bază, solda/salariul funcției de bază sau indemnizația lunară de încadrare, după caz, dar nu este luată în calcul la determinarea altor drepturi de natură salarială care se stabilesc în funcție de acestea.”;

— Art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010: „În salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.”;

— Art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017: „Prin excepție de la prevederile art. 1 alin. (1), începând cu luna aprilie 2017, pentru personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil din cadrul instituțiilor publice din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, sporurile, indemnizațiile și alte asemenea drepturi specifice acestui domeniu de activitate, acordate proporțional cu timpul

efectiv lucrat — pe baza pontajelor, și care nu fac parte, potrivit legii, din salariul de bază/salariul funcției de bază/solda funcției de bază, precum și drepturile salariale acordate pentru risc și suprasolicitare neuropsihică sau, după caz, pentru risc și pericol deosebit se determină prin raportare la salariul de bază/solda de funcție/salariul de funcție convenit, al cărei/căruia quantum nu poate fi mai mic decât nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată.”;

— Art. II alin. (7) din Legea nr. 152/2017: „Majorările acordate personalului din cadrul instituțiilor publice din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, potrivit alin. (3) lit. b), alin. (5) și (6), se aplică la salariul de bază/solda de funcție/salariul de funcție convenit/cuvenită, al căruia/căruia quantum nu poate fi mai mic decât salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, și se adaugă la acesta/aceasta.”;

— Art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017: „În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație: (...) b) solda de funcție/salariul de funcție reprezintă suma de bani la care are dreptul lunar personalul militar, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, corespunzător funcției îndeplinite, stabilită/stabilit conform anexelor nr. I-IX, care nu poate fi mai mică/mic decât nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată.”;

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 41 alin. (2) privind munca și protecția socială a muncii, în componenta privind dreptul la instituirea unui salariu minim brut pe țară.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra acelorași dispoziții de lege, criticate de același autor al excepției, cu aceeași motivare, prin Decizia nr. 578 din 22 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 10 aprilie 2023, și prin Decizia nr. 408 din 24 septembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 10 februarie 2025.

18. La paragraful 19 din Decizia nr. 578 din 22 noiembrie 2022, Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate reprezintă un ansamblu de norme juridice prin care se reglementează, în diferite perioade de timp, cu privire la salarizarea personalului bugetar și care se circumscriu opțiunii libere a legiuitorului în această materie. Astfel, stabilirea acordării anumitor sporuri sub forma unor sume compensatorii cu caracter tranzitoriu și includerea acestora în salariul corespunzător funcției reprezintă expresia acestei opțiuni. Legiuitorul este cel care își asumă politica salarială cu privire la personalul plătit din fonduri publice, prin aceasta înțelegându-se stabilirea atât a sistemului de salarizare, cât și a drepturilor salariale suplimentare. Curtea Constituțională nu are nici rolul și nici competența de a stabili ea însăși elementele acestei politici, ci de a verifica respectarea exigențelor constituționale inerente actelor normative de reglementare primară adoptate de legiuitor în acest domeniu, și nu oportunitatea unei măsuri de politică salarială.

19. De asemenea, instanța de contencios constituțional a reținut, la paragrafele 19-21 din Decizia nr. 578 din 22 noiembrie 2022, că autorii respectivei excepții — la fel ca autorul excepției din prezenta cauză — susțin că aceste norme încalcă prevederile constituționale ale art. 41 alin. (2), în măsura în care se interpretează că ar permite stabilirea salariului de funcție al polițiștilor sub nivelul salariului minim de bază garantat pe economie. Or, aceste critici nu vizează, în realitate, probleme de constituționalitate de competența Curții Constituționale, ci modul de aplicare a legii, art. 41 alin. (2) din Constituție

consacrând în mod expres salariul minim brut pe țară între măsurile de protecție socială la care au dreptul angajații (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 627 din 22 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2021, paragraful 51).

20. În deciziile precitate, Curtea a subliniat că identificarea și analiza în concret a diferitelor categorii de sporuri cărora le este aplicabil regimul juridic al sumelor compensatorii cu caracter tranzitoriu relevă, în esență, aspecte referitoare la interpretarea și aplicarea în timp a actelor normative succesive ce reglementează, printre altele, drepturi de natură salarială ale unei categorii de personal bugetar (polițiști — funcționari publici cu statut special). Aceste aspecte excedează controlului de constituționalitate, fiind de competența autorităților publice responsabile, iar în caz de litigiu, a instanțelor judecătorești. În cazul în care practica judiciară vădește o interpretare neunitară, Constituția, prin art. 126 alin. (3), atribuie Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nu Curții Constituționale competența de a stabili interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

21. La paragrafele 22 și 23 din Decizia nr. 578 din 22 noiembrie 2022, referitor la invocarea Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 13 martie 2020, instanța de contencios constituțional a precizat că prin decizia precitată a decis că dispozițiile art. 30 alin. (6) și ale art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a

personalului plătit din fonduri publice, ale art. 4 alin. (1) și ale art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 și ale art. 8 din anexa nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, în interpretarea dată prin Decizia nr. 21 din 21 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1002 din 13 decembrie 2016, sunt neconstituționale.

22. Astfel, în raport cu criticile formulate, invocarea de către autorul prezentei excepții a Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 4 februarie 2020, precitată, nu are incidență, deoarece, în cauză, prevederile art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 sunt criticate din altă perspectivă, fiind invocată neconstituționalitatea interpretării date de autoritatea administrației publice angajatoare, potrivit căreia sporurile care sunt incluse în salariul de funcție sub formă de sumă compensatorie au ca efect stabilirea unor salarii inferioare salariului minim brut pe țară.

23. Având în vedere că în prezenta cauză criticile autorului excepției sunt identice cu cele analizate în Decizia nr. 578 din 22 noiembrie 2022 și Decizia nr. 408 din 24 septembrie 2024 și nu vizează, în realitate, probleme de constituționalitate de competența Curții Constituționale, ci modul de aplicare a legii, excepția de neconstituționalitate astfel invocată este inadmisibilă, prin raportare la dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. 11 alin. (7) din Legea nr. 152/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” din București, în numele și pentru membrii săi Liviu Abalașei și alții, în Dosarul nr. 1.775/40/2019* al Tribunalului Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 decembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Claudia-Ilona Dascălu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2026 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 11% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	3.360	930	340
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.980		370
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	5.975		545
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	1.145		130
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.570		420
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	4.250		395
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.470		145

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2026 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)													
	Lunar							Anual*						
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	80	180	275	385	450	1.070	2.345	725	1.810	2.490	3.700	4.525	10.860	23.880
ExpertMO	135	330	495	660	815	1.945	4.275	1.285	3.195	4.400	6.400	7.985	19.160	42.140

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)													
	Lunar							Anual*						
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	90	215	325	440	535	1.285	2.810	835	2.090	2.880	4.180	5.215	12.510	27.515
ExpertMO	160	395	595	825	985	2.345	5.145	1.555	3.885	5.340	7.800	9.705	23.280	51.210

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

160 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2026.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

5 948493 717522